Ч. 282. Неділя 16 (29) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї: незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Вісти з Ірляндиї.)

На дневнім порядку нинїшного засїданя галицкого сойму стоять слїдуючі справи: 1) Справозданє краєвого Видїлу о виборах послів на Сойм краєвий з куриї сїльских громад, більших посїлостий і з куриї міст і палат торговельних та промислових. Справоздавець пос. Вайгінґер. — 2) Справозданє Видїлу краєвого о виборі посла на Сойм краєвий з виборчого округа міста Тарнова. Справоздавець пос. Верещиньский. 3) Перше читанє справозданя Видїлу краєвого о прелїмінари буджету фонду краєвого на р. 1902. Справоздавець пос. Верещиньский. — 4) Перше читанє справозданя Видїлу краєвого о замкненю рахунків фонду краєвого за р. 1900. Справоздавець пос. Верещиньский. — 5) Перше читанє справозданя Видїлу краєвого о буджетовій провізориї на перші чотири місяцї року 1902. Справоздавець пос. Верещиньский. — 6) Справозданє Видїлу краєвого з внеском на уділенє Радї повітовій в Новім Санчи концесиї до побираня митничих оплат від моста на ріцї Каменици в Ленгу коло Навойової. Справоздавець посол Верещиньский. — 7) Справозданє Видїлу краєвого з внеском на уділенє Видїлови повітовому в Пільзнї концесиї до побираня митничих оплат І кляси на громадскій дорозї Каменица долішна-Глобикова. Справоздавець посол Верещиньский. — 8) Справозданє Видїлу краєвого з внеском на уділенє Радї повітовій в Сокали концесиї до побираня митничих оплат на повітовій дорозї Сокаль-Угринів. Справоздавець пос. Верещиньский. — 9) Справозданє Видїлу краєвого в предметї призволеня громадї міста Куликова на побиранє громадскої оплати від псів. Справоздавець пос. Вайгінґер. — 10) Справозданє Видїлу краєвого в предметї наданя громадї м. Переворска права до побираня громадскої оплати від псів. Справоздавець посол Вайгінґер — 11) Справозданє Видїлу краєвого в предметї призволеня громадї м. Лїско на побиранє громадскої оплати від спіритусових напоїв, від пива і меду. Справоздавець посол Вайгінґер. — 12) Справозданє Видїлу краєвого в предметї призволеня громадї Коничинцї на побиранє громадских оплат від спіритусових напоїв, від пива і меду. Справоздавець посол Вайгінґер. — 13) Справозданє Видїлу краєвого в предметї призволеня м. Тисьменици на побиранє громадскої оплати від спіритусових напитків, від пива і меду. — 14) Вибір 4 секретарів, 4 квесторів і 22 ревідентів. — 15) Вибір комісиї буджетової з 19 членів.

Вчера відкрито краєві сойми в Опаві, Зальцбурзї, Лїнци, Гориции і в Бернї моравскім. Відкриваючи моравский сойм маршалок ґр. Феттер підніс в промові, що з огляду на теперішну коротку соймову сесию показує ся потреба ухваленя буджетової провізориї. Намістник ґр. Жеротин, відповідаючи на промову маршалка, висказав бажанє, аби соймові наради вели ся і в будучности в умірениім дусї, яким моравский сойм все визначав ся. Пос. Фукс в наглім внесеню жадав вибору фінансової і петицийної комісиї, п. Странский іменем Молодочехів виступив против істнуючого звичаю несправедливого розділу в складї комісий, внаслїдок чого Молодочехи мимо того, що суть чисельно сильнїйші від клюбу великої посїлости, мають в комісиях лише тілько членів, як згаданий клюб. Бесїдник протестує против того в інтересї нормальвого ходу соймових нарад. Відтак принято внесенє посла Фукса, вибір комісиї визначено на вечірнє засїданє.

В Ірляндиї заносить ся на поважну заверуху підготовлювану від довшого часу, хоть не голосно, то постепенно і систематичну. Ірляндцї від початку війни в полудневій Африцї симпатизували з Бурами; нарід висказував се голосно в Дублинї, а ірляндскі посли в льондоньскім парляментї. З ірляндскої сторони падали неприязні слова на адресу Анґлїї, відзивались і погрози на ріжних зборах, та здавало ся, що то лише слова, котрих і значінє гинуло, скоро лиш они прогомонїли. Однак стало ся инакше. Нарід слухав, що говорили єго провідники, і вірив, що они се говорять не без підстави, а коли грозять Анґлїї, то мусять мати за собою якусь силу, бо-ж голос послів, вибранців народу, не може бути пустим гомоном. Пос. O'Kelly обїхав Америку, єднаючи прихильників справі ірляндскій, а по повороті із Сполучених Держав висказав ся на публичних зборах, що з Анґлїєю лише силою оружя прийде ся зміряти. Отже треба Ірляндцям зробити повстанє, повторити практикований кільканайцять лїт перед тим спосіб бойкотованя Анґлїйцїв і заперестати уплату посесийних

---

3)

БАНКРОТ.

(З француского — Едварда Рода.)

(Конець).

IV.

Одебер докоряв иноді своїй жінцї, що она жиє лиш для своїх ростин і цьвітів, та виступав против сеї пристрасти, котрої не міг поняти. Він застав єї коло якоїсь хорої банани, котру хотїла ратувати; она слухала рад городника, котрий говорячи, ловив ся рукою за чоло, як той безрадний лїкар, котрого діяґноза есть непевна. Она ледви обернула ся, щоби відповісти на повитанє свого чоловіка.

— Я шукав тебе, Генрієто, — сказав він: — я хотїв би хвильку поговорити з тобою.

— Так? — сказала она, занята чим иншим.

Взяла ся знову до своєї ростини, та хотїла ще дальше радити ся, що робити.

— Отже Вам не здає ся, — спитала она городника, — що то червак підгризає корінь?.... Або може....

Одебер перебив їй:

— Лиши тепер свою банану, — сказав він, — можеш і пізнїйше зробити коло неї що потреба; я мушу в сій хвили поговорити з тобою.

Він промовив знову своїм деспотичним тоном; тоном, котрий єго жінка добре знала, від котрого від давна терпіла, а котрий дуже богато причинив ся до того, що она зачала поволи добачувати в Одеберті більше пана як свого приятеля, скорше тирана як супруга.

— Добре! — сказала она слухаючи єго.

А Марко почув ся ураженим, як колиб она повинна була відчути правду або здогадувати ся єї. Они станули під якимсь каштаном, котрий весна украсила рожевими грознами цьвітів.

— Ну? — спитала она, — щож такого?

Она говорила таким самим спокійним, рівнодушним голосом, як перед тим Клявдина: панї Одебер очевидно не мала анї найменшої гадки о тім, що то може єї щось обходити, що чоловік хоче їй сказати. Марко чув ся обидженим тою рівнодушностию, бо она стояла в різкій противности до єго власної журби і до того внутрішного занепокоєня, яке таїв в собі майже два роки; він відповів безвзглядно:

— Ми зруйновані, моя люба!

Панї Одебер встала з виплїтаного крісла, на котре ледви що була сїла.

— „Зруйновані!" — відозвала ся она. — „Зруйновані!" що то має значити?

Поблїдла цїла і споглядала як не своїми очима.

— Так, — говорив Марко дальше, — ми зруйновані.... цїлком зруйновані.... Дехто вже здогадує ся, а завтра всї вже будуть знати.... Мушу зголосити мою невиплатність.... Мушу.... Я вже аж за надто довго чекав.... Годї вже дальше проволїкати.... Оттакий конець!.. конець всего.... Фабрику продадуть.... а дім також.... та й наші меблї.... Нам не лишить ся нїчого, навіть і тілько нї!....

Він показ при тім на кінчик пальця.

— Та й твоє віно піде.... Я то добре знаю, що не повинен був того робити; але я хотїв бороти ся до послїдного.... Тай боров ся, вір менї, що кажу то щиро.... Упадаю, бо з'ужили ся мої сили, мої средства.... Не маємо анї одного сотика, хиба лиш тих Клявдинених пятьдесять тисячів франків.... На щастє, не можна їх рушити, а то був би я їх стратив, як все инше.... То так, знаєш, як в грі: чоловік все ще має надїю, та лїзе щораз дальше і дальше, аж зруйнує ся.... Тепер вже все пропало....

Він говорив без перестанку, єму лекше ставало, що міг наконець зі всїм виговорити ся, що так довго лежало єму на серци; говорив більше задля себе, як задля тої, що єго слухала.

— Викинуть нас на улицю, моя мила, як тих найбіднїйших людий, а ми таки дійстно такі.... Мусимо розпочинати нове житє.... Але як?.... То і питанє!.... Коли чоловікови двайцять лїт, то він з легким серцем вибирає ся сьвіт добувати.... Але в нашім віцї!.... Коби ми хоч мали приятелів, що могли би нам дати поміч.... Але чи мав хтось в нещастю приятелів?.... Я думав о тім; шукав.... Та, от видиш, не можемо на нїкого числити.... А я би й не хотїв нїкого просити, шкода труду і заходу, упокорене без хісна.... одно більше.... Та й кілько я витерпів через два роки!.... А прийде ся ще й більше витерпіти, щораз більше!.... Але найстрашнїйше то, що не виджу нїякого кінця тому нещастю!....

чиншів властителям землї. Хлібороби взяли науку до голови і приміняли ся до тих вказівок. З тої причини і прийшло вже в кількох місцевостях до конфлїкту з полїцією і військовими залогами, а ірляндскі посли радикальної партиї під проводом O'Kelly'ого зачали відкрито пропаґувати повстанє. Та правительство завчасу увязнило O'Kelly'ого, а суд засудив єго на два місяці вязниці. Зачались репресалії, розвязано деякі товариства і ради, правительство подвоїло свою бачність, а парлямент, що збере ся в січни виступить імовірно з новими проектами против Ірляндиї.

Новинки.

Львів дня 28 го грудня 1901.

— Іменованя. II. Міністер скарбу іменував податкового інспектора дра Івана Старжевского і скарбового комісаря дра Романа Дзедзїцкого, придїлених до міністерства скарбу, міністеріяльними концииієнтами в міністерстві скарбу. — II. Міністер судівництва іменував судового секретаря дра Рудольфа Наймана зі Львова радником краєвого суду в Сяноку. — Адюнкт дирекциї помічничих урядів в міністерстві скарбу, Мариян Каєтан Мартиняк, одержав титул і характер директора помічничих урядів. — Приватний доцент хірургії на краківскім університеті, др. Лев Криньскій, одержав титул надзвичайного професора.

— Консулярна академія у Відни. Є. Вел. Цїсар у відручнім письмі до міністрів гр. Голуховского і дра Кербера зазначив, що коли покінчило ся видавництво твору „Австро-угорска монархія в словах і образах“, до чого дав почин бл. п. архикнязь Рудольф в 1884 р. і коли се видавництво причинило ся до пізнаня народів, що заселяють нашу монархію, то тепер потрібно улекшити познакомлене молодїжи з чужими краями і народами. До сего має служити консулярна академія. На єї будову Монарх призначив фонди, які остали з видавництва, прочі видатки покриє з власної каси.

— Перші почетні доктори технїчних наук. Віденьска політехніка іменувала двох перших в Австриї почетних докторів технїчних наук. Суть ними: архикнязь Райнер і міністер просьвіти др. Вільгельм Гартель. Колеґія професорів доверщила се дїло на торжественнім засїданю дня 19-го с. м. та предложила своє рішенє Монархови до затвердженя. Диплом почетного доктора вручать архикн. Райнерови в дни его золотого весїля, яке відбуде ся в лютім 1902 р. Оба відзначені мужі заслугують вповнї на сї дарунки. Архикнязь Райнер єсть покровителем наукової академії у Відни і на сїм становищи дбає про розвій наук і штук. Др. Гартель на становищи міністра просьвіти пособляє також розвиткови наук і єго заслугою єсть, що вільно здавати в Австриї докторат технїчних наук.

— Славяньский клюб в Кракові. Czas подає ширше справоздане з оногдашного засїданя Славяньского клюбу, в котрім п. Богдан Лепкий мав реферат про руско-українську лїтературу в 1901 р. — Референт на вступі подав короткий образ розвитку нашої лїтератури та зазначив, що за-для неприязних Русинам условий в Росиї, весь тягар спочиває на галицких Русинах. Але й тут — сказав референт — услівя не були дуже приязні головно за-для некористного матеріяльного стану рускої суспільности в Галичинї, отже нїчо дивного, що лїтературне живо через цїлий ряд лїт передовсїм що-до скількости було незначне. Доперва від 1895 р. настала зміна. Товариство ім. Шевченка засновує лїтературний орган „Вістник“ і дає почин до заложеня Видавничої Спілки. Суспільність осьвідомлює ся, ряди письменників ростуть з кождим роком. Дальше референт подав перегляд і характеристику найновійших творів. Розпочав від новель і оповідань Франка, Крушельницкого. Слободівної, Сроковского, Маковея, Авдиковича. Стефаника і Черемшини і на двох остатних звернув більшу увагу, яко передових хлопских новелїстів. Так само перейшов здобутки на поли поезиї і драмату. Дальше згадав про переклади так з руско-української мови на инші мови як і на відворот. — По відчитї завязала ся жива дискусия, в якій брали участь проф. М. Соколовский, Йос. Третяк, Моравский, Здзеховский, др. Бопре, М. Шукевич та инші.

— Загальні збори „Народної Гостинниці“ у Львові відбудуть ся в пятницю дня 10-го січня 1902 р. о 6-ій годинї вечером в домі „Народної Торговлї“ (Ринок 36) з отсим порядком дневним: 1) Отворене зборів, 2) зміна статута в §§ 3, 17, 37, 50 і инших, що з ними лучать ся, 3) внесеня та інтерпеляциї членів.

— Міліонові жертви на просьвіту. Звістний американьский архимільонар Андру Карнеджі, бажаючи, — як сам виразив ся — „явити ся на тім сьвітї таким бідним, яким прийшов на сей сьвіт“, і роздаючи щедрою рукою своє величезне майно на ріжні просьвітні і добродїйні цїли, рішив — як пише New-York Herald — пожертвувати 10,000.000 долярів на заснованє в Сполучених Державах північної Америки більшого національного університету після ідей Джорджа Вашінгтона о центральнім університетї, в котрім кождий Американець міг би набути висше образованє. Президент Сполучених Держав уже обговорював той проект із самим Андру Карнеджім.

— Знайшли собі роботу в латиньске сьвято Різдва якихсь 20 молодих людий, котрі очевидно занадто великою міркою переливали алькоголь з фляшки до горла. Насамперед при улици Шкарновій ч. 5 розібрали та рознесли цїлий деревляний паркан та муровані стовпи, а цеглу і дошки порозкидали по улици, відтак вибили сусїдам 20 вікон а наконець пішли на площу св. Теодора і там всїлякам крамарям поперевертали 25 будок торгових.

— Важне для учителїв. Відомо кождому з учителїв, що наука історії природописної осягає найскорше і найлучші успіхи тогди, коли трактує ся єї при помочи оказів входячих в зачерк тої-ж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий заряд школи, котрий такої збірки не посїдає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найріжнороднїйшіокази мінеральоґічні, ботанїчні і ґеольоґічні, можна дістати і то за дуже низьку цїну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

Пані Одебер плакала, не відповідаючи нїчого, не жадаючи нїякого виясненя, котрого би й не розуміла, бо о інтересах свого мужа нїколи нїчого не знала. А він зачавши говорити прикрим голосом, поняк; може бути що длятого, що від розмови ослабло напружене єго нервів, або може й длятого, що побачивши сльози, котрих був причиною, відчував ще більше своє нещастє.

— Нї — сказав він по короткім мовчаню — не можемо таки від нїкого сподївати ся помочи, хиба лиш від нас самих.... От видиш, нас троє, ти, Клявдина і я, то як ті, що розбили ся на мори...

— Клявдина, ах, Клявдина! — простогнала пані Одебер.

— Мусимо кріпко держати ся разом, щоби тим лїпше видержати бурю.... Що буде, то буде, а ми держім ся разом, правда?... Буде бодай якась розрада і опора, коли будемо держати ся разом....

Через двайцять лїт свого подружа не показав він нїколи тілько любови. Она дрімала в глубині єго серця мов би заглушена єго многими роботами та дїяльностию — тим хабузєм щоденного житя; а тепер горе, небезпечність і страх вигнали єї на верх такою слабенькою як кожда инша любов, несьміливою і шукаючою помочи, тріворжливою, зажуреною, і готовою втїкати з переполоху. Коли він так розкрив найглубшу тайну своєї душі, коли жебрав любови, що здавала ся єму послїдною помочию, то той сильний, енерґічний мужчина задрожав нараз як двайцятьлїтний коханок; мовчав, чекав на відповідь, на якесь щире зворушенє, що мало єму вернути знову відвагу, надїю і горде довірє. Але пані Одебер все ще плакала і не відповідала. Було вже за пізно, она не розуміла тої бесїди, якою він нїколи до неї не відзивав ся. Чоловік єї взяв єї за руку, котру она подала єму зовсїм вяло і мимовільно. Він став єї просити:

— Прошу тебе, скажи менї що на то! Скажи менї, що ти не гнїваєш ся на мене, що розумієш, що я тому не винен, що будеш мати відвагу двигати наше нещастє.... Скажи менї що небудь, що хочеш, що можеш, якесь слово, котре додало би менї нової сили!...

Пані Одебер простогнала:

— Ах! Я така нещаслива!...

То самолюбиве слово вразило важко серце Марка. Він пустив руку, котру держав — як той розбиток, котрий пускає дошку, бо она за слаба, щоби єго нести. Ще хвильку мовчали, відтак пані Одебер обтерла собі сльози і почала говорити, короткими урваними реченями, котрі вимавляла по довгих перервах без виразної звязи — якісь нїби глухі жалї з цїлого житя:

— Що я маю тобі відповісти?... Щож остаєсь нам коли ми бідні?... Відвага? Ах, так! Відвага! Єї треба завсїгди мати!... Але нї, тепер вже не потреба!... У мене нема сили до того!... Колись давнїйше, то може!... як ми ще були молоді! Мій Боже! чому ти нїколи так зі мною не говорив, як тепер!... А знаєш, та й я також збанкротувала.... То вже давно тому, о, дуже давно!... Тоді я вірила, що в житю може бути любов.... А то нї, лиш гроші та інтереси.... інтереси та гроші, більше ти менї нїчого нїколи не показав.... А тепер і то розвіяло ся.... Я гадала, що бодай то певне.... Чому ти то в мене вмавляв?.. Як же нам тепер жити, коли ми бідні?... Ми не мали нїчого як лиш наше богатство.... а тепер і того не маємо.... Богато людий збирає собі богатство любови!... Ми нї....

Значінє тої запутаної бесїди було для нещасливого аж надто ясне: то було дїйстно так, як она казала, нове банкротство прийшло до першого. І єму станула перед очима тота миленька лаґідна людина, котрої серце закостенїло через єго байдужність, та ніжна душа, що хотїла єму розкрити ся, а котру він змусив замкнути ся в собі, засохнути, замовкнути — без злої волї, Бог сьвідком, без єго наміру, лиш длятого, що єму часу не ставало, бо він заєдно був занятий своїми справами, бо не знав вартости сего неоцїненого капіталу: вартости любови, котру нещастє за пізно єму показало. — А пані Одебер говорила дальше:

— Ти не вірив в той скарб, мій милий.... Ти вірив лиш в инші скарби... Ох, якимиж проминаючими були они!... Але коли ми.... Та на що менї про то згадувати?... Єсьмо такими, якими єсьмо, і годї вже нам змінити ся.... Чоловік лиш раз жиє.... Для нас вже за пізно.... Боже мій! Боже мій! Якаж я нещаслива!...

Коли она знов зачала плакати, встав Одебер понуро і сказав своїм приказуючим голосом, котрий перед тим дрожав:

— Май розум, моя мила. Плач нїчого не поможе в труднім положеню.... Ти розумна і можеш менї порадити; я хотїв би поговорити з тобою, що нам робити.... Пізнїйше, коли будеш мати більше сили....

І він пішов.

— Ах! як мало знав він день перед тим своє нещастє! Єго брала ся розпука на вид сумного білянсу своїх інтересів, що зруйнував єго майно; а тепер инший білянс показав єму нове нещастє! Завтра будуть люди о нїм говорити: Марк Одебер збанкротував... Не може бути! Таже з него такий зручний, здібний чоловік... котрого кождий уважав за розумнїйшого від всїх инших!... А так, той зручний, здібний, розумний чоловік він дїйстно зле своїі інтереси і змарнував житє. Ох, як ясно він то тепер видів! Як то єму тепер стало ясно, що лекше набути майно, як удержати! Як то виразно видів він тепер, що хто основує родину, мусить єї також любити! Як то добре він тепер пізнав, що не то добро правдиве, котре дасть ся взяти в руки і що чоловік виставляє ся далеко менше на небезпечність розчарованя, скоро плекає своє серце, як коли наповняє зелїзні скринї!

А коли він ішов поволи до своєї фабрики, що стояла в повнім руху, а до котрої мав він зайти послїдний раз яко єї пан, відозвала ся в нїм глуха гадка, що не так то прикро, коли затихнуть машини та огонь вигасне в печах, як тогди, коли замовкнуть мертві серця та що то друге банкротство, котре так нагло впало на него і так єго зруйнувало, наробило єму найприкрійшого розчарованя.

— Бурі в Норвеґії. З Християнії доносять, що в послідних днях лютили ся в многих околицях Норвеґії страшенні бурі, получені з сніжними метелицями. В деяких місцевостях не удало ся доси добути з снігу засипаних зелізничих поїздів. Телеґрафічні получення в многих місцях перервані.

— Страшною смертию згинула Цвіявер у російского сьвященика Николаєвского, при російскій амбасаді у Відни. Она обтирала в кухни вікна, і в тій цїли на скринку від вуґля поставила драбинку. Драбинка схитнула ся, а дївчина вилетіла крізь вікно з четвертого поверха на долину. Насамперед впала на дашок в подвірю; звідтам відбила ся, і великим луком перелетіла аж на подвіре другої камениці, там впала на землю і забила ся на місци.

— Нещасливий случай. При очищуваню стовпів телеґрафічних на стациї зелізничій Рудно, упав в пятницю помічник зелізничий Іван Миколів так нещасливо, що зломив собі праву руку повисше лїктя а на голові зробив собі кілька ран. По заосмотреню раненого лїкарем відвезено Миколового до львівского шпиталю.

— Убийство чи случай. З четверга на пятницю в ночи около 12 години погиб в Кривчицях під Львовом тамошний господар Іван Ілия. Господар Ілия, літ 40, батько троїх дїтий запивав ся часто а тогди ставав ся небезпечний для жінки. Перед латиньскими сьвятами запивав ся він порядно і бив жінку кілька днів один по другім, аж она наконець втекла від него і пішла до війта на скаргу. Війта не застала, отже пожалувала ся війтисї. Коли Ілия довідав ся, що війтиха промавляла у війта за его жінкою, побив і війтиху. Війт дав знати до жандармериї і стали шукати Ілию. Коли застали его в Лисиничах при веселій забаві в хатї Войтїха Кликупа, війт — так кажуть — зробив собі справу за свою жінку. Коли Ілию ведено опісля з Лисинич до Кривчич, він помер в дорозї. — Чи побите, чи якийсь случай був причиною смерти, викаже слїдство.

— Самоубийство. Антін Голод, дозорець зелізниці на головній стациї в Новім Санчи скочив дня 23 с. м. перед полуднем з великого моста зелізничого на Дунайци і утопив ся. Нещасливого вже нежвого спостеріг дорожник, як его вода несла, але що не мав лодки, то не міг его задержати а тїло поплило дальше. Самоубийник лишив в канцеляриї картку: „Прошу тоті річи віддати моїй жінці а я топлю ся в Дунайци. Голод Антін“. Причина самоубийства не звістна.

— Лис пакістник. З Перегиньска доносили в літї сего року про пакістника лиса, що то наробив у громадї шкоди на 200 зр. На очах людий серед дня забирав він з подвіря дріб, а коли селянка відбирала від него курку з зубів, він шматє на ній подер. Отже того лиса убито вкінци коромислом в сїнях, бо вже так був роззухвалив ся, що не бояв ся із сїней кури виносити чи то за дня, чи вечером, поки ще двері не були заперті.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 грудня. Як зачувати в міністерстві скарбу виготовлено вже провкт реформи віденьскої біржи.

Відень 28 грудня. Neues Wiener Tagblatt доносить, що на весну прибуде до Відня в гостину до Цїсаря Франц Йосифа цїсар Вільгельм II.

Брукселя 28 грудня. Сенат приймив в третім читаню закон заборонюючий всї доми гри в Бельґії, між иншими в Остендї і Спа.

Льондон 28 грудня. Бюро Райтера доносить з Блюмфонтену: Дня 26 с. м. напав ґен. Гамільтон несподївано на табор Бурів, котрими Преторіюс. Один Бур погиб, а 15 полонено.

Константинополь 28 грудня В Смирні вибухла джума.

Відень 28 грудня. Wiener Ztg. оголошує санкциоповане буджетової провізориї, ухваленої на перший чвертьрік 1902 р. радою державною.

Господарство, промисл і торговля.

— Ціна збіжа у Львові 27 груд.: Пшениця 7·60 до 7·75; жито 6·40 до 6·60; овес 6·40 до 6·70; ячмінь пашний 5·30 до 5.50; ячмінь броварний 6·25 до 7·—; ріпак 13·50 до 14·—; льнянка 9·50 до 10·50; горох до варення 7·50 до 12·—; вика 6·— до 6·50; бобик 5·80 до 6·—; гречка 6·25 до 6·50; кукурудза нова 5·75 до 5·90; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 42·— до 56·—; конюшина біла 45·— до 75·—; конюшина шведска 40·— до 65·—; тимотка 24·— до 30·—.

Курс львівский.

Дня 27-ого грудня 1901	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535·—	550
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380 -
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	528·—	535 —
Акциї гарбариї Ряшів	—·—	100 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 20	90·90
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	97·60	98·30
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	93·30	94 —
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·10	92·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101 —	101·70
„ „ „ „ 4½ %	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·50	94·20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·60	88·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·—	78 —
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденьский:		
Австр. черв. хреста	50·—	51 —
Угорск. черв. хреста	24·10	25·10
Іт. черв. хрес. 25 фр.	22·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	72·—	74·—
Базиліка 10 К	17·25	18·25
Joszif 4 K.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·55
100 марок німецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5 —

ЗОЛОТА НИТКА

Образок з дитинячого житя.

(З данського — К. Евальда).

Неодно стануло помежи моїм малим хлопаком а мною: люди, котрих я не знаю і про котрих він нїчого не знає, але з котрими він що дня сходить ся. Гадки, котрих я не гадаю і гадки, котрих не можу гадати. То не добре для нас, що я нераз не можу его зрозуміти, а иноді виглядає так, як би золота нитка межи нами розірвала ся. Але я даю хлопцеви спокій, як то я єму обіцяв, ще заким він уродив ся, та чекаю на відповідну нагоду, а иноді лучає ся так знаменито, як то лиш случай може подати.

Вчера вертав я домів з проходу. Аж ось виджу его, коли я вже на другім боці улиці, коло дверий нашої хати. Він мене не видить — він має двоє красненьких очий, котрі не можуть нїчого иншого видїти лиш то, на що як-раз дивлять ся; длятого буває він иноді нечемний і веде ся так, як не повинен.

Він добачив якогось малого хлопця, хлопця, що менший від него та іде із школи. Не питаючи богато причепив ся до того хлопця і бє малого великою, грубою паличкою, таки тою, котру я сам єму дав. Мала біда верещить, але мій любий синок бє і бє раз пораз з цїлої сили.

Коло мене стоїть трохи більший школяр, вложив обі руки в кишені від штанів і дивить ся на то з вдоволенем.

— Чуєш, хлопче — кажу — до него — маєш тут двайцять пять ерів (33 сотиків). Біжи на тамту сторону і набий он того хлопця, але добре — видиш, он того, що бє тамтого другого. Скажи єму, що то за то, що він бе того малого. А відтак згуби ся зараз, коли его добре набєш.

За хвильку розпочалась екзекуция. Мій хлопчиско набрав по плечох кілько ся лиш влізло. А я уважаю на то, щоби той хлопець, котрого я наймив, не обманув мене. Та й не можу жалувати ся — я дістав за мої гроші добрий процент.

Відтак втік мій екзекутник, як була умова, а я за хвильку стою під дверми і обтираю сльози мому хлопцеви та поправляю на нім одіне.

— Бідна моя дитинко — кажу до него — дам я тому урвителеви, зараз побіжу за ним зловлю его і добре набю, будеш видїти — як він сьміє бити малого хлопця, котрий єму нїчого не зробив! Таже він два рази так великий як ти! —

Але він бере мене за руку, коли я хочу бічи за тамтим

— Нї... тату...

— Розуміє ся, що набю его! Як він сьміє тебе...

— Нї, тату.

Не пускає мене, а я виджу єму з очий, що він дуже боїть ся, щоби я не дізнав ся, длячого набив его той великий хлопець.

На тім і скінчило ся і ми вибрали ся на короткий проход. Він держить мене кріпко за руку і я чую лиш часом як она задрожить. Я говорю о чім иншім а він рад з того і вдячний.

Золота нитка між нами звязала ся ще раз добре і кріпко.

Надіслане.

— (Віденьске товариство огрійниці і добродійности). З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманїтарне стремлєнє того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 сїчня 1902.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).